

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας, επιτρέποντας σε μη εγκατεστημένους στην Αυστρία φορολογούμενους, οι οποίοι εκτελούν μεταφορές προσώπων στην Αυστρία, να μην υποβάλλουν φορολογικές δηλώσεις και να μην καταβάλλουν το καθαρό ποσό του ΦΠΑ αν ο πραγματοποιούμενος στην Αυστρία ετήσιος κύκλος εργασιών τους είναι κατώτερος των 22.000 ευρώ, βασιζόμενοι στην περίπτωση αυτή στο ότι το ποσό του οφειλομένου ΦΠΑ είναι ίσο με τον εκπεστέο ΦΠΑ και η εφαρμογή της απλουστευμένης ρυθμίσεως εξαρτάται από το ότι ο αυστριακός ΦΠΑ δεν εμφανίζεται στους λογαριασμούς ή τα αντικαθιστώντα αυτούς έγγραφα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 2, 6, 9, παράγραφος 2, στοιχείο β', 17, 18 και 22, παράγραφοι 3 έως 5, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (¹).

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα:

Για τη διασυνοριακή μεταφορά προσώπων από υποκειμένους στον φόρο οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη ή σε τρίτες χώρες, ισχύει στην Αυστρία από την 1.4.2002 μια απλοποιημένη ρύθμιση. Επιτρέπεται στους εν λόγω υποκειμένους στον φόρο να μην υποβάλλουν φορολογική δήλωση και να μην πληρώνουν το καθαρό ποσό ΦΠΑ αν ο πραγματοποιούμενος στην Αυστρία ετήσιος κύκλος εργασιών τους δεν υπερβαίνει τις 22.000 ευρώ. Τούτο διότι, στην περίπτωση αυτή, το ποσό του οφειλομένου ΦΠΑ αντιστοιχεί με τον εκπεστέο ΦΠΑ. Ταυτόχρονα, οι υποκείμενοι στον φόρο οι οποίοι μπορούν να επικαλεστούν την απλοποιημένη αυτή ρύθμιση, έχουν τη δυνατότητα να μην εμφανίζουν τον αυστριακό ΦΠΑ στους λογαριασμούς τους ή στα αντικαθιστώντα αυτούς έγγραφα.

Η ρύθμιση αυτή δεν συμβιβάζεται με τις διατάξεις της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17.5.1977 (έκτη οδηγία ΦΠΑ) και της αποφάσεως 2001/242/ΕΚ του Συμβουλίου της 19.5.2001.

Η Επιτροπή τονίζει ότι η εν λόγω οδηγία περιέχει μεν τη δυνατότητα των κατ' αποκοπήν ρυθμίσεων για μικρές επιχειρήσεις, όμως ο χρησιμοποιούμενος από την αυστριακή ρύθμιση όρος της «μικρής επιχειρήσεως» —κύκλος εργασιών στην Αυστρία κάτω των 22.000 ευρώ— δεν αντιστοιχεί με τον κοινοτικού δικαίου όρο των «μικρών επιχειρήσεων» που πρέπει να ερμηνεύεται ομοιόμορφα. Επιπλέον δεν αποδεικνύεται ότι οι διατάξεις της αυστριακής νομοθεσίας περί της κατ' αποκοπήν ρυθμίσεως δεν έχουν ως αποτέλεσμα φορολογική μείωση, η οποία βγαίνει πέραν της απλοποιήσεως που μπορεί να επιτραπεί κατά το άρθρο 24, παράγραφος 1, της οδηγίας. Η αποδέσμευση από τις λοιπές υποχρεώσεις όσον αφορά τη χρέωση, τη φορολογική δήλωση και την καταγραφή συνιστά την τυπική πλευρά της βαίνουσας πέραν του επιτρεπομένου ορίου απλοποιήσεως.

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η επίδικη αυστριακή ρύθμιση δεν μπορεί να γίνει δεκτή ούτε βάσει της αναφερθείσας αποφάσεως του Συμβουλίου. Η απόφαση αυτή εξουσιοδοτεί μεν τη Δημοκρατία της Αυστρίας να φορολογεί τη διασυνοριακή μεταφορά προσώπων, η

οποία εκτελείται από υποκειμένους στον φόρο μη εγκατεστημένους στην Αυστρία δι' αυτοκινήτων που δεν είναι ταξινομημένα στην Αυστρία, από την 1.1.2001 έως τις 31.12.2005, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 11 της οδηγίας, όμως η εξαίρεση αυτή προϋποθέτει ρητώς ότι η διανυθείσα στην Αυστρία απόσταση πρέπει να φορολογηθεί διά της εφαρμογής μιας μέσης φορολογικής βάσεως ανά πρόσωπο και ανά χιλιόμετρο.

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας, που ασκήθηκε στις 22 Απριλίου 2005

(Υπόθεση C-183/05)

(2005/C 182/42)

(γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Michel Van Beek, επικουρούμενο από τον Matthieu Wemaëre, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή στις 22 Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, περιορίζοντας τη μεταφορά στην ιρλανδική έννομη τάξη των διατάξεων του άρθρου 12, παράγραφος 2, και του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ για τη διατήρηση των φυσικών οικοτόπων καθώς και της άγριας πανίδας και χλωρίδας (¹) στα είδη που απαριθμούνται στο παράρτημα IV της οδηγίας τα οποία απαντώνται στην Ιρλανδία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα εν λόγω άρθρα 12, παράγραφος 2, και 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής και την υποχρέωση που υπέχει από τη Συνθήκη·

— να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, παραλείποντας να λάβει όλα τα συγκεκριμένα μέτρα που είναι αναγκαία για να μεταφέρει αποτελεσματικώς το σύστημα της αυστηρής προστασίας που απαιτεί το άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το εν λόγω άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής και την υποχρέωση που υπέχει από τη Συνθήκη·

— να αναγνωρίσει ότι η Ιρλανδία, διατηρώντας διατάξεις της ιρλανδικής νομοθεσίας που δεν συνάδουν με τις διατάξεις των άρθρων 12, παράγραφος 1, και 16 της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα εν λόγω άρθρα 12, παράγραφος 1, και 16, της οδηγίας αυτής και την υποχρέωση που υπέχει από τη Συνθήκη·

— να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Ιρλανδία δεν συμμορφώθηκε προς την οδηγία 92/43/ΕΟΚ για τους εξής λόγους:

- Η μεταφορά του άρθρου 12, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ (οδηγία για τους οικοτόπους) στην ιρλανδική έννομη τάξη είναι ατελής καθόσον απαγορεύει την κατοχή, τη μεταφορά, την πώληση, ή την ανταλλαγή και την προσφορά προς πώληση ή ανταλλαγή των ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα IV, στοιχείο α', της οδηγίας μόνον όσον αφορά τα ζωικά είδη που απαντώνται στην Ιρλανδία.
- Η μεταφορά του άρθρου 12, παράγραφος 1, της οδηγίας στην ιρλανδική έννομη τάξη είναι ατελής καθόσον η Ιρλανδία δεν έλαβε όλα τα συγκεκριμένα μέτρα που είναι αναγκαία για την αποτελεσματική θέσπιση συστήματος αυστηρής προστασίας των ζωικών ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα IV, στοιχείο α', τα οποία απαντώνται στην Ιρλανδία.
- Η μεταφορά των άρθρων 12, παράγραφος 1, και 16 της οδηγίας δεν είναι ορθή διότι υφίσταται παράλληλο καθεστώς παρεκκλίσεων το οποίο δεν συνάδει με το περιεχόμενο και τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 16 και οδηγεί σε μη τήρηση εκ μέρους της Ιρλανδίας της υποχρέωσης που υπέχει από το άρθρο 12, παράγραφος 1, να θεσπίσει και να διατηρήσει σύστημα αυστηρής προστασίας των ζωικών ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα IV, στοιχείο α', της οδηγίας.

(¹) ΕΕ L 206 της 22.07.1992, σ. 7.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 26 Απριλίου 2005

(Υπόθεση C-185/05)

(2005/C 182/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους B. Schima και F. Amato, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, άσκησε στις 26 Απριλίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) Να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία,·

διατηρώντας σε ισχύ μια κανονιστική ρύθμιση όπως η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 9, παράγραφοι 3 και 4, του νομοθετικού διατάγματος αριθ. 344 του 1999, κατά την οποία ο διαχειριστής μιας μονάδας στην οποία υπάρχουν επικίνδυνες ουσίες μπορεί να προβεί σε έναρξη της δραστηριότητας χωρίς να έχει προηγηθεί ρητή ανακοίνωση σε αυτόν, εκ μέρους της αρχής που οφείλει να αποφανθεί επί της εκθέσεως ασφαλείας, των συμπερασμάτων της ως προς την εξέταση της εκθέσεως ασφαλείας,

διατηρώντας σε ισχύ μια κανονιστική ρύθμιση όπως η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 21, παράγραφος 3, του νομοθετικού διατάγματος αριθ. 344 του 1999, κατά την οποία η αρμόδια αρχή δεν υποχρεούται να απαγορεύει την έναρξη δραστηριότητας ακόμη και εάν τα μέτρα που ο διαχειριστής προτίθεται να λάβει για την πρόληψη και τη μείωση των κινδύνων μεγάλων ατυχημάτων είναι προδήλως ακατάλληλα,

παραλείποντας να θεσπίσει μια κανονιστική ρύθμιση η οποία προβλέπει ότι επιθεωρήσεις θα εξασφαλίζουν μια οργανωμένη και συστηματική εξέταση των τεχνικών, οργανωτικών και διαχειριστικών συστημάτων της μονάδας, προκειμένου ο διαχειριστής να μπορεί να αποδεικνύει ότι έχει λάβει τα ενδεδειγμένα μέτρα, λαμβανομένων υπόψη των δραστηριοτήτων της μονάδας, για την πρόληψη κάθε μεγάλου ατυχήματος και ότι διαθέτει επαρκή μέσα για τον περιορισμό των επιπτώσεων μεγάλων ατυχημάτων εντός και εκτός της μονάδας

και παραλείποντας να θεσπίσει μια κανονιστική ρύθμιση η οποία να προβλέπει ότι οι επιθεωρήσεις θα εξασφαλίζουν ότι τα δεδομένα και οι πληροφορίες της εκθέσεως ασφαλείας ή άλλης υποβαλλόμενης εκθέσεως αποδίδουν πιστά την κατάσταση στη μονάδα,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 9, παράγραφος 4, 17, παράγραφος 1, και 18, παράγραφοι 1, πρώτη, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 96/82 (¹).

- 2) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η οδηγία 96/82/ΕΚ του Συμβουλίου, της 9ης Δεκεμβρίου 1996, για την αντιμετώπιση των κινδύνων μεγάλων ατυχημάτων σχετιζόμενων με επικίνδυνες ουσίες, ορίζει ότι διαχειριστής μιας μονάδας στην οποία υπάρχουν επικίνδυνες ουσίες υποχρεούται να υποβάλλει έκθεση ασφαλείας στην αρμόδια αρχή. Η Ιταλική Δημοκρατία μετέφερε την οδηγία στην ιταλική έννομη τάξη με το νομοθετικό διάταγμα αριθ. 334 της 17ης Αυγούστου 1999.

Η Επιτροπή υποστηρίζει, καταρχάς, ότι, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 4, της οδηγίας, ο διαχειριστής δεν μπορεί να αρχίσει την άσκηση της δραστηριότητας χωρίς ρητή άδεια της αρμόδιας αρχής.

Εντούτοις, το νομοθετικό διάταγμα επιτρέπει στον διαχειριστή την έναρξη της δραστηριότητας ακόμη και αν η αρμόδια αρχή δεν έχει προηγουμένως ανακοινώσει τα συμπεράσματά της ως προς την εξέταση της εκθέσεως ασφαλείας.